

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci žalobce: **M. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Bc. Martinem Kúsem, advokátem se sídlem Bartolomějská 304/1, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Danielem Volákem, advokátem se sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2015, č.j. 155/ZPZ/2015-12, JID: 31709/2015/KUUK,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 2.3.2015, č.j. 155/ZPZ/2015-12, JID: 31709/2015/KUUK, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3.11.2014, sp.zn. 221.6.3 V/5, č.j. MUKK-42762/2014, kterým byla žalobci podle ust. § 55 odst. 1 písm. d) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění účinném do 31.12.2015 (dále jen „lesní zákon“), uložena pokuta ve výši 125.000,- Kč splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a současně stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč za jednání, jímž se jako vlastník lesa, na kterém hospodařil bez protokolu o převzetí lesních hospodářských osnov, dopustil v rozporu s ust. § 33 odst. 3 lesního zákona neoprávněné těžby v množství překračujícím 3 m³ na 1 ha lesa za kalendářní rok, když v měsíci březnu a počátkem dubna 2013 na LHC 401806 LHO Klášterec na p.p.č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ nacházejících se v k.ú. Hradiště u Vernéhova vytěžil v lesních porostech označených jako 369B b12 množství 255 m³ dřeva a 369B b4/3 množství 80 m³ dřeva; a to tak, že se výše uložené pokuty mění na 100.000,- Kč.

Pro případ neúspěchu návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí navrhl žalobce moderaci uložené pokuty.

Žalobce v žalobě uvedl, že formulace výroku rozhodnutí žalovaného nemůže obstát, neboť tím, že původní výrok správního orgánu I. stupně nahradil výrokem, jímž „*Městský úřad Kadaň účastníku [...] ukládá podle ust. § 55 odst. 1 písm. d) lesního zákona pokutu ve výši 100.000,- Kč*“, prakticky rozhodl o tom, že snížená pokuta je ukládána přímo správním orgánem I. stupně, nikoliv však žalovaným. Není přitom přípustné, aby odvolací orgán ukládal pokutu jménem orgánu prvoinstančního. Napadené rozhodnutí pak ve výrokové části neobsahuje ani lhůtu ke splnění ukládané povinnosti, v důsledku čehož je dle žalobce nicotné.

Žalovaný taktéž dle žalobce nedostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když uvedl, že žalobce protokolárně nepřevzal lesní hospodářské osnovy od správního orgánu I. stupně, aby mohl s lesním majetkem hospodařit způsobem, který je v nich uveden. Tento závěr žalovaný dovodil pouze ze skutečnosti, že obsahem správního spisu není protokol o převzetí osnov. Obdobně dle žalovaného nepřevzaly lesní hospodářské osnovy ani předchozí vlastníci. Žalobce je však přesvědčen, že absence protokolu, který měl vyhotovit prvostupňový orgán, nemůže být dávana k tíži žalobci. Žalovaný navíc kromě vyžádání vyjádření od tohoto úřadu neprovedl žádné další úkony ke zjištění skutečného stavu věci, např. nevyslechl předchozí vlastníky lesních pozemků. Těm byl předán lesní hospodářský plán spolu s protokolem o vydání a převzetí lesních pozemků ze strany Lesů České republiky, s.p., při venkovní pochůzce konané dne 12.4.1996. Druhá předávka lesního hospodářského plánu nastala ze strany odhadce, pana Z. P. Při předkupních prohlídkách pak byly lesní hospodářské osnovy předány budoucímu lesnímu hospodáři žalobce, Ing. F., paní T., dcerou jednoho z vlastníků pozemků. Za tímto účelem žalobce navrhl provést důkaz protokolem o vydání a převzetí lesních pozemků, e-mailovou komunikací, lesními hospodářskými osnovami předanými předchozími vlastníky žalobci, lesními hospodářskými osnovami vyzvednutými žalobcem, předávacím protokolem ze dne 5.6.2013 a výsledkem svědků I. A., J. Č., M. V. a V. V.

Žalobce je přesvědčen, že lesní hospodářské osnovy mu byly předchozími vlastníky řádně předány. I pokud by nicméně soud dospěl k odlišnému závěru, bylo úkolem správních orgánů řádně zjistit, zda a kolik dřeva bylo žalobcem fakticky vytěženo před tím, než si osnovy od orgánu státní správy lesů vyzvedl, což však neučinily. Tato skutečnost má přitom zásadní vliv na výši uložené pokuty.

Dle žalobce nebylo na místě rovněž aplikovat ust. § 33 odst. 3 lesního zákona, neboť jak již uvedl, měl lesní hospodářské osnovy řádně převzaty. I při opačném závěru je nicméně nutno poukázat na skutečnost, že žalobce v souladu s tímto ustanovením vyzvedl správní orgán I. stupně a doložil vyjádření odborného lesního hospodáře již dne 9.4.2014, přičemž oznámení Lesů České republiky, s.p., došlo správnímu orgánu I. stupně až dne následujícího. V této souvislosti žalobce navrhl provést důkaz účastnickým výsledkem a výsledkem odborného lesního hospodáře, Ing. J. F. Neexistuje tedy žádný důkaz pro tvrzení, že žalobce započal s těžbou dřívě. Bez významu dle žalobce rovněž není, že oznámení Lesů České republiky, s.p., nebylo nikterak prověřeno, např. ohledáním, a to přesto, že uvedená společnost není orgánem veřejné moci, nýbrž soukromým subjektem.

Z důkazů provedených správním orgánem I. stupně, např. výpovědí zaměstnanců spol. SOLITERA s.r.o., kteří prováděli vlastní těžbu, je žalobce přesvědčen, že těžba

v porostu 369B b4/3 byla toliko nahodilou. I zde je proto vyjádření Lesů České republiky, s.p., jež uvedly, že v okolí předmětných lesních pozemků neexistovaly v inkriminovaném období žádné stromy vyžadující provedení nahodilé těžby, zcela bezpředmětné, neboť nebylo správními orgány prověřeno a navíc se týká okolních pozemků, nikoliv pozemků žalobce. Žalovaný navíc u Českého hydrometeorologického ústavu (na rozdíl např. od údajů o extrémních teplotách, významném úhrnu srážek či výskytu bořivých větrů) neprošetřil, zda v daném období nedošlo ke sněhové kalamitě jakožto mimořádné okolnosti ve smyslu ust. § 32 odst. 2 lesního zákona, jež by odůvodňovala provedení nahodilé těžby.

Konečně je dle žalobce nepřiměřená i pokuta uložená žalovaným. Nebylo zohledněno, jaké množství dřeva bylo vytěženo v rozporu s právními předpisy a jaké již po splnění zákonných podmínek (vzvednutí lesních hospodářských osnov či doložení vyjádření odborného lesního hospodáře), a současně žalovaný založil své závěry pouze na hypotetických úvahách, když uvedl, že nelze vyloučit, že by ze strany orgánu státní správy lesů došlo k uplatnění negativního stanoviska. Tyto úvahy si však měl žalovaný posoudit jako předběžnou otázku, a nikoliv je užít jako přitěžující okolnost. Rovněž fakt, že dle žalovaného musel žalobce znát právní předpisy upravující těžbu dřeva, nelze považovat za přitěžující okolnost, neboť neznalost zákona neomlouvá nikoho, a případné porušení zákona tak musí být ze strany správních orgánů posuzováno u všech osob stejně.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobce uvedl, že v rámci svého rozhodnutí postupoval plně v intencích právních předpisů, zhodnotil skutečný stav věci, podrobně popsal veškeré skutečnosti, které ho k rozhodnutí vedly, a plně se vypořádal s podaným odvoláním. K tvrzení žalobce, že žalovaný rozhodl jménem správního orgánu I. stupně, konstatoval, že v odvolacím řízení došlo ke změně prvoinstančního rozhodnutí – celou větu z původního výroku uvedl pouze z toho důvodu, aby nedošlo k vytržení změny z kontextu. Stejně tak, pokud žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí neobsahuje lhůtu ke splnění povinnosti, žalovaný poukázal na to, že z jeho strany došlo pouze ke změně první věty prvostupňového rozhodnutí, druhá věta obsahující platební údaje a povinnost pokutu uhradit do 30 dnů ode dne nabytí právní moci, zůstala nezměněna.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce v první řadě jmenovanému vytknul, že reakce žalovaného na jednotlivé námitky je velice vágní – vyjádření neobsahuje žádný odkaz na právní předpisy, judikaturu či právní rozbor. Dále žalobce ke svým předchozím námitkám doplnil, že před započítáním těžby disponoval jak lesními hospodářskými plány, jež jsou definovány v ust. § 24 zákona o lesích, tak i lesními hospodářskými osnovami ve smyslu ust. § 25 zákona o lesích. Tyto dokumenty převzali již předchozí vlastníci pozemků od Lesů České republiky, s.p., jak dokládá protokol o vydání a převzetí lesních pozemků, jež odkazuje na přílohu, kterou byly právě lesní hospodářské plány. Rovněž pak Z. P., soudní znalec, který pro bývalé vlastníky pozemků připravoval znalecký posudek, plány jmenovaným osobám předal s tím, že je výslovně upozornil, aby je následně předali žalobci. Podle žalobce tak nelze bez jediného důkazu svědčícího o opaku dovozovat, že k převzetí lesních hospodářských plánů nedošlo.

Obdobně co se týče lesních hospodářských osnov, ty převzali bývalí vlastníci od správního orgánu I. stupně. Žalovaný se tedy dopustil jednoznačné nesprávnosti, když opak dovozoval z e-mailu zaměstnance správního orgánu I. stupně, pana Z. K., v němž se však stanoví, že si bývalí vlastníci v zastoupení I. A. lesní hospodářské osnovy vyzvedli – pouze bez protokolu o jejich převzetí. Uvedený e-mail navrhl žalobce provést jako důkaz. V rámci jednání o uzavření kupní smlouvy se pak prohlídka lesa účastnil mimo žalobce i jeho odborný lesní hospodář, Ing. F., který od předchozích vlastníků, resp. dcery pana F. Č., paní T., převzal nejen lesní hospodářské osnovy, ale byl seznámen i s obsahem lesních hospodářských plánů. V době těžby tak měl žalobce k dispozici všechny požadované dokumenty, a jeho jednání tak nelze považovat za protiprávní.

Žalobce dále zopakoval i svou předchozí argumentaci, že v daném případě nebyl ze strany správních orgánů prostor pro aplikaci ust. § 33 a násl. lesního zákona. Avšak i pro tento případ je žalobce přesvědčen, že správní orgán I. stupně byl řádně a včas o provádění těžby informován – pakliže tvrdí opak, měl jednoznačně posoudit, jaké množství těžby bylo provedeno před doručením vyjádření odborného lesního hospodáře, a které až po něm. Uvedené skutečnosti bylo nepochybně možné zjistit např. v rámci výsledků zaměstnanců spol. SOLITERA s.r.o., popř. pracovními výkazy. To však správní orgány neučinily, a proto nezbyvá než jejich postup hodnotit jako nedostatečný, neboť neúplně zjistily skutkový stav.

Dle názoru žalobce nemůže obstát ani vyjádření žalovaného týkající se jeho postupu, kdy jmenovaný rozhodl jednoznačně jménem správního orgánu I. stupně, jak vyplývá z výrokové části napadeného rozhodnutí. Argumentace, že tak činil toliko proto, aby nedošlo k vytržení změny z kontextu, je nepřipadná, neboť správní orgán musí vždy postupovat v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Nahrazení části výroku novým textem přitom ve správním řádu nemá žádnou oporu. Obdobně platí i pro vyjádření týkající se absence lhůty k plnění – v napadeném rozhodnutí není uvedena žádná spojitost či návaznost na předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a rovněž absentuje i část výroku, jímž je nutné při dílčí (nikoliv celkové) změně prvostupňového rozhodnutí zbývajících neměnnou část potvrdit (ust. § 90 odst. 5 správního řádu). V kontextu těchto skutečností žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 3.11.2003, sp.zn. IV. ÚS 722/02, dle něhož je zvláště v případě, kdy má být výrokiem uložena účastníku určitá povinnost, trvat na srozumitelnosti a konkrétnosti výroku.

Konečně žalobce opětovně připomenul nepřiměřenost uložené pokuty. Z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí není dle něj možné vydedukovat, jaké okolnosti byly kvalifikovány jako přitěžující a které jako polehčující. Žalobce je přitom přesvědčen, že žalovaný měl mimo jiné přihlídnout k tomu, že případné protiprávní jednání bylo ze strany žalobce výjimkou, přičemž jím nedošlo k ohrožení ani poškození životního prostředí. Takto vysoké pokuty jsou navíc udělovány za protiprávní jednání mnohem větší intenzity a závažnějších následků – v tomto smyslu žalobce upozornil např. na rozhodnutí České inspekce životního prostředí, jež uložila pokutu 140.000,- Kč spol. Les Milevsko s.r.o. v důsledku protiprávní těžby dřeva a nešetrné lesní dopravy dříví s následným vytvořením rozsáhlé holiny o celkové výměře 1,61 ha. V právě projednávané věci nicméně holina vytvořená žalobcem nepřesahuje výměru 1 ha a její šíře odpovídá zákonu o lesích.

S ohledem na uvedené žalobce setrval na svém původním návrhu.

Při jednání soudu přednesl právní zástupce žalobce žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění následné repliky. Uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje množství formálních a i materiálních vad. Zdůraznil, že těžba dřeva byla prováděna na poničených porostech a na základě lesních hospodářských osnov, které žalobce dostal od předchozích vlastníků při podpisu smlouvy. Pokud by žalobce věděl, že v daném prostoru nelze dřevo těžít, vůbec by smlouvu neuzavřel. Těžba byla provedena profesionálně, bez negativního vlivu na životní prostředí. S ohledem na uvedené navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k uložené sankci právní zástupce žalobce uvedl, že množství vytěženého dřeva by mělo mít odraz ve výši uložené pokuty. Uložená pokuta převyšuje získaný profit z vytěženého dřeva. V tomto směru poukázal na skutečnost, že v jiných obdobných případech byla uložena pokuta nižší. Pokud by soud shledal, že výrok o spáchání správního deliktu je zákonný, navrhl právní zástupce žalobce moderaci uložené pokuty z důvodu její nepřiměřené výše.

Právní zástupce žalovaného při jednání plně odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Dále zdůraznil, že ve správním řízení bylo prokázáno, že těžba proběhla, byla provedena žalobcem a došlo k ní neohlášeně. V důsledku toho se jednalo o těžbu nezákonnou. Proto navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. K návrhu na moderaci trestu poukázal právní zástupce žalovaného na skutečnost, že v daném případě bylo žalobcem vytěženo 335 m³ dřeva, ačkoliv by žalobce mohl za daných okolností těžít maximálně 12,69 m³. Provedená těžba tedy 26x překročila množství, které by mohl žalobce z daných lesů těžít. Těžba nebyla provedena profesionálně, přestože si žalobce na těžbu sjednal profesionální firmu, což dokládají zjištěné zbytky po těžbě. Zdůraznil, že těžbou došlo k ohrožení funkce lesa zvýšením nebezpečí napadení stromů škůdci a ke zvýšení ohrožení porostů povětrnostními vlivy. Samotná sankce byla uložena v jedné desetíně zákonem stanovené horní sazby. Zdůraznil, že nelze poukazovat na poměr mezi uloženou sankcí a profitem získaným nezákonnou těžbou. Samotnou sankci pak považoval za přiměřenou, proporcionální a s ohledem na veškeré skutečnosti vlastně mírnou. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl návrh na moderaci trestu zamítnout.

Soud podle § 52 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), provedl při jednání žalobcem navržený důkaz protokolem o vydání a převzetí lesních pozemků ze dne 25.10.1995 a dále z vlastní iniciativy provedl důkaz žalobcovým výpisem ze živnostenského rejstříku.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu

předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Dne 9.4.2013 bylo prvostupňovému orgánu elektronickou poštou ze strany žalobce doručeno oznámení o odborném lesním hospodáři – Ing. J. F., jenž uvedenou funkci započal vykonávat na lesním majetku žalobce zapsaném na listu vlastnictví č. „X“ v k.ú. Hradiště u Vernéřova od 1.4.2013. Předchozímu odbornému lesnímu hospodáři, Lesům České republiky, s.p., bylo ukončení výkonu funkce sděleno správním orgánem I. stupně dne 22.4.2013.

Ještě v době před oznámením ukončení výkonu bylo správnímu orgánu I. stupně dne 10.4.2013 ze strany Lesů České republiky, s.p., oznámeno provedení neohlášené a odborným lesním hospodářem neschválené těžby v lesních porostech 369B b12 a 369B b4/3 uskutečněné v průběhu měsíce dubna 2013. Součástí oznámení byla i fotodokumentace provedeného zásahu.

Při podání vysvětlení konaném dne 6.5.2013 u správního orgánu I. stupně uvedl Ing. J. F., jakožto zástupce žalobce, že před vlastní těžbou v porostu 369B b12 předložil žalobce odbornému lesnímu hospodáři osnovu na tento porost, a to v tabulkové i mapové formě. Tím oba jmenovaní předpokládali, že žalobce splňuje podmínku převzetí osnov. Těžba započala v měsíci březnu 2013, celkem bylo vytěženo 257 m³ dříví, žalobcem vytěžená holina nepřesáhla výměru 1 ha a její šíře odpovídala úpravě stanovené v zákoně o lesích. V porostu 369B b4/3 pak byla prováděna těžba nahodilá v důsledku zjištění několika ohnisek kalamity – zřejmě sněhové – a dále kůrovcových stromů. Celkem bylo vytěženo 80 m³ dříví.

Při ústním jednání konaném dne 14.1.2014, při němž bylo současně i provedeno místní šetření v dotčených lesních porostech, zjistil správní orgán I. stupně, že porost 369B b12 byl smýcen celý a na ploše se nacházejí klest a těžební zbytky. V porostu 369B b4/3 byla provedena těžba na ploše cca 0,2 ha, při jeho okraji došlo k polomu větrem, a to i v oddělené jižní části, kde navíc proběhla těžba bez vědomí vlastníka. K uvedenému žalobce uvedl, že hospodařil dle platných lesních hospodářských osnov, jež převzal při podpisu kupní smlouvy od předchozích vlastníků. Těžba probíhala především v březnu a dokončena byla cca dne 1.-3.4.2013.

Z žalobcem doložených listin soud zjistil, že dne 15.3.2013 uzavřel žalobce s Ing. J. F. smlouvu o výkonu funkce odborného lesního hospodáře s počátkem platnosti smlouvy od 15.3.2013. Součástí smlouvy bylo i prohlášení, že žalobce předložil lesnímu hospodáři platné lesní hospodářské osnovy, a je tak možné provést mýtní úmyslnou těžbu v porostu 369B b12. V porostu 369B b4/3 je možné zpracovat vrškové zlomy, polomy, vývraty a kůrovcové stromy.

Při ústním jednání konaném dne 18.6.2014 a spojeném s místním šetřením bylo zjištěno, že na dotčených lesních pozemcích došlo z části k úklidu těžebních zbytků a natěžené hmoty, z části se zde natěžená hmota nadále nachází. Rovněž byla provedena nová těžba, v důsledku čehož není možné přeměřit původní holinu o původní rozloze cca 0,2 ha.

Na žádost správního orgánu I. stupně sdělilo město Klášterec nad Ohří ve svém vyjádření ze dne 2.7.2014, že v měsících březnu a dubnu se v sousedství porostů 369B nevyskytovaly žádné stromy vyžadující nahodilou těžbu, přímo v těchto porostech pak byla v měsíci říjnu 2013 provedena těžba 4 plm dříví vývratů modřínu a souší smrku. Předchozí odborný lesní hospodář, Lesy České republiky, s.p., pak uvedl, že v měsíci březnu a dubnu

2013 se v okolí porostu 369B b4/3 žádné stromy vyžadující provedení nahodilé těžby nevyskytovaly.

Při ústním jednání konaném dne 22.9.2014 vypověděl svědek Z. F., jako zástupce spol. SOLITERA s.r.o., jež prováděla dotčenou těžbu, že probíhala v měsících březnu a dubnu 2013, u porostu 369B b12 byly vyznačeny hraniční stromy a celkem vytěženo 255 m³, u porostu 369B b4/3 probíhala nahodilá těžba, kdy došlo ke zpracování kůrovcových stromů, vývrátů, zlomů a souše, a to zejména smrků, dále byly káceny i břízy, u nichž se vyskytovaly zlomy a vývraty, několik z nich bylo i ohnutých námrazou. Uvedené skutečnosti potvrdil následně i svědek J. Š., jenž doplnil, že kůrovcové stromy smrku u porostu 369B b4/3 byly bez jehličí a měly zasmolené kmeny, rovněž káceli některé ohnuté a zlámané břízy. Při účastnickém výslechu žalobce znovu zopakoval, že lesní hospodářské osnovy převzal při podpisu kupní smlouvy od bývalých vlastníků, čímž měl uvedený úkon za provedený. Nyní si je již vědom, že o jejich vydání měl požádat příslušný správní orgán.

Dne 5.6.2013 si žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, pana F., vyzvedl od správního orgánu I. stupně lesní hospodářské osnovy, jak vyplývá z protokolu o předání a převzetí vlastnického separátu lesních hospodářských osnov. Celková výše těžeb v těchto osnovách je pro dotčené pozemky o celkové rozloze 4,23 ha stanovena na 219 m³.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 3.11.2014, sp.zn. 221.6.3 V/5, č.j. MUKK-42762/2014, byla žalobci podle ust. § 55 odst. 1 písm. d) lesního zákona uložena pokuta ve výši 125.000,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce odvolal.

V rámci odvolacího řízení si žalovaný od správního orgánu I. stupně vyžádal zaslání lesní hospodářské evidence žalobce – jmenovaným orgánem však bylo zjištěno, že evidence nebyla žalobcem úřadu předložena. Na základě další žádosti pak prvoinstanční orgán žalovanému elektronickou cestou sdělil, že předchozím vlastníkům dotčených pozemků byly lesní hospodářské osnovy předány za účelem zpracování znaleckého posudku, jmenovaní je nicméně nepřevzali protokolárně. Součástí vyjádření pak byla i plná moc ze dne 6.10.2010, jíž pan M. V. zmocnil paní I. A. ke všem úkonům spojeným s převzetím dat lesních hospodářských osnov v k.ú. Hradiště u Verněřova.

Dále si žalovaný od Českého hydrometeorologického ústavu, pobočky v Ústí nad Labem, vyžádal zaslání klimatických údajů k lokalitě Hradiště u Verněřova za období 1.2.2013 – 30.4.2013 – zejména denní teploty, denní úhrn srážek, rychlost a směr větru. Ze sdělení ústavu vyplynulo, že v rozhodném období od 15.3.2013 do 30.4.2013 se minimální denní teploty pohybovaly v rozmezí od -10,3° C do +10,4° C, maximální denní teploty v rozmezí od -0,5° C do +25,6° C, srážky od 0 do 7,6 mm a rychlost větru od 0 m/s do 9 m/s.

Napadeným rozhodnutím ze dne 2.3.2015 rozhodl žalovaný o snížení uložené pokuty žalobci tak, jak bylo uvedeno shora. Ve výroku uvedl, že se prvoinstanční rozhodnutí mění takto: *Výroková část rozhodnutí MÚ Kadaň, č.j. MUKK-42762/2014, ze dne 3.11.2014, kde je uveden tento text: „Za tento správní delikt Městský úřad Kadaň účastníku řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu: M. K., nar. dne „X“, bytem „X“: 1. ukládá podle § 55 odst. 1 písm. d) lesního zákona pokutu ve výši 125.000,- Kč (slovy jednostodvacetpěttisíkorunčeských)“ se nahrazuje tímto textem: „Za tento správní delikt Městský úřad Kadaň účastníku řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu: M. K., nar. dne „X“, bytem „X“: 1. ukládá podle § 55 odst. 1 písm. d) lesního zákona pokutu ve výši 100.000,- Kč (slovy jednostotisíkorunčeských).“*

Soud se primárně zabýval námitkou žalobce spočívající v nesprávném výroku žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že pokud odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Dle odst. 5 věty druhé citovaného ustanovení platí, že jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Správní řád umožňuje orgánu II. stupně v rámci odvolacího řízení rozhodnout těmito způsoby: odvolání účastníka zamítnout, napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušit a řízení zastavit, napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušit a věc vrátit k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, a napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit.

Posledně jmenovaný případ upravený v ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu spočívá v tom, že odvolací správní orgán svým rozhodnutím nahradí rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že jej výslovně změní. Typicky tomu bude v případech, kdy odvolací správní orgán má za to, že došlo k určitým pochybením, která může napravit sám – tento způsob vyřízení věci je přitom preferován (je-li v daném případě přípustný) před zrušením napadeného rozhodnutí. Odborná literatura k uvedené problematice dodává, srov. POTĚŠIL, Lukáš. § 90 [Rozhodnutí odvolacího správního orgánu]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. *Správní řád: komentář*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 449. ISBN 978-80-7400-598-5.: „Změna může spočívat v tom, že je určitá skutečnost doplňována, něco je přeformulovááno, případně je něco vypouštěno. Tyto změny lze provádět shodným způsobem, jako jsou prováděny změny právních předpisů. Uvést lze, co se kam konkrétně vkládá, doplňuje, vypouští či nahrazuje. Podle našeho názoru je možné provést změnu i tak, že odvolací správní orgán přímo naformuluje celé nové znění, v němž je již zachycena provedená změna. Volba konkrétního způsobu je dána v okolnostech a na úvaze a schopnostech odvolacího správního orgánu, přičemž jedním z hlavních požadavků je jasnost a srozumitelnost provedené změny.“

Se shora nastíněným názorem se soud ztotožňuje. Správní řád přímo nestanoví, jakou formou může být prvoinstanční rozhodnutí odvolacím orgánem ve výrokové části měněno – jedinou podmínkou je, aby provedená změna odpovídala zákonným požadavkům a aby z ní jednoznačně vyplývalo, která část výroku je pozměňována a co je předmětem této změny. To bylo v daném případě nepochybně splněno, když žalovaný konkrétně odcitoval znění výroku, který ve svém rozhodnutí nahrazuje a v čem konkrétně jím prováděná úprava spočívá. Žalobce si musí uvědomit, že změna výroku dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu neznamená, že prvoinstanční rozhodnutí přestává existovat a je zcela či částečně nahrazováno vůlí odvolacího orgánu – správní řízení v obou stupních totiž tvoří jeden celek, a proto i změněný výrok nadále zůstává v platnosti, byť v důsledku odvolacího řízení ve znění stanoveném správním orgánem II. stupně. Přesto, že by tedy v přezkoumávané věci bylo vhodnější upravit výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že se mění toliko ve výši ukládané pokuty, nelze považovat za vadu, pakliže žalovaný celý změněný výrok odcitoval, včetně části „*Městský úřad Kadaň účastníku řízení [...] ukládá...*“. Není přitom pravdou (jak se žalobce mylně domnívá v žalobě), že by tím žalovaný rozhodl jménem jiného správního orgánu – žalovaný pouze na základě skutečností zjištěných v rámci řízení o odvolání snížil

výši pokuty ve prospěch žalobce, přičemž základ výrokové části vyslovující druh sankce a paragrafový odkaz na oprávnění správního orgánu pokuty ukládat, ponechal v platnosti, neboť v něm neshledal žádného pochybení. Nadále však platí, že pokuta byla žalobci uložena správním orgánem I. stupně, byť ve výši změněné žalovaným. Daná námitka je tudíž nedůvodná.

Obdobný závěr pak platí i pro námitku absence lhůty k plnění – z napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětem změny prvoinstančního rozhodnutí byla toliko část výroku týkající se výše ukládané pokuty, nikoliv dalších náležitostí. Její splatnost stanovená na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí tudíž nebyla rozhodnutím žalovaného nikterak dotčena.

V této souvislosti soud nad rámec posuzovaného žalovaného upozorňuje, že součástí výroku napadeného rozhodnutí měl být v souladu s ust. § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu i dovětek, jímž žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku potvrdí (obdobnou námitku ostatně uplatnil i žalobce, avšak až v replice doručené soudu dne 20.7.2015, tedy po uplynutí zákonné lhůty stanovené v ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s., a proto se jí soud nemohl podrobněji zabývat). Jak již nicméně obdobně judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7.9.2012, č.j. 2 As 30/2011-127 (dostupném na www.nssoud.cz), byť týkajícím se zamítnutí odvolání: neuvede-li odvolací orgán výslovně, že se rozhodnutí tímto odvoláním napadené potvrzuje, nemusí takové pochybení nutně vyvolat nezákonnost, pokud v kontextu odůvodnění není pochyb o tom, že odvolací orgán vypořádal všechny odvolací námitky. V takovém případě se sice jedná o výrok neúplný, nikoli však nutně nesrozumitelný. Je proto vždy nutné posoudit takové případy individuálně, tedy zda lze připustit rozumné pochybnosti o tom, jak bylo ve věci v odvolacím řízení rozhodnuto. Tato podmínka je přitom v právě přezkoumávané věci bezpochyby splněna, když je zřejmé, že jedinou změnou, kterou žalovaný učinil, je stanovení odlišné výše ukládané pokuty, zatímco ve zbytku neshledal na rozhodnutí prvostupňového orgánu žádné nedostatky.

Dle další námitky žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jestliže uvedl, že žalobce od správního orgánu I. stupně protokolárně nepřevzal lesní hospodářské osnovy, aby mohl hospodařit s dotčeným lesním majetkem.

Dle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky stanovenými správním řádem.

Dle ust. § 25 odst. 1 lesního zákona se pro zjištění stavu lesa a pro výkon státní správy lesů pro všechny lesy o výměře menší než 50 ha ve vlastnictví fyzických a právnických osob, pokud pro ně není zpracován plán (§ 24 odst. 3), zpracovávají lesní hospodářské osnovy. Osnovy se zpracovávají obvykle na deset let se stejnou dobou platnosti v určeném území. Jejich zpracování zadává orgán státní správy lesů.

Dle odst. 3 věty první a odst. 4 citovaného ustanovení se pro vlastníka lesa o výměře větší než 3 ha, který má zájem využít osnovu pro hospodaření v lese a protokolem o převzetí ji převezme, stává závaznou celková výše těžeb, která je nepřekročitelná, a podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu. Každý vlastník lesa obdrží od orgánu státní správy lesů osnovu týkající se jeho lesa bezplatně.

Jak vyplývá ze shora citované právní úpravy, závaznost lesních hospodářských osnov nastává pro vlastníky lesů teprve jejich protokolárním převzetím. Lesní zákon sice výslovně nestanoví, od jaké osoby je má vlastník lesa získat, lze to však dovodit z ust. § 25 odst. 1 věty poslední a odst. 4 lesního zákona, dle nichž zpracování osnov zadává orgán státní správy lesů, od něhož je obdrží vlastník lesa bezplatně. Podstatné rovněž je, že předání uvedených listin je třeba učinit protokolárním způsobem.

V právě přezkoumávané věci žalobce tvrdil, že mu byly lesní hospodářské osnovy předány ze strany předchozích vlastníků lesních pozemků, přičemž poukazoval na to, že správní orgán I. stupně ani žalovaný uvedenou skutečnost řádně neprošetřili. K tomu však soud uvádí, že i v případě, že by žalobce osnovy skutečně od předchozích vlastníků obdržel ještě před provedením těžby, neměla by tato okolnost na následné závěry správních orgánů o neoprávněnosti hospodaření s lesním majetkem vliv. Jak již totiž bylo uvedeno – převzetí osnov je možné učinit pouze od orgánu státní správy lesů, a to navíc na základě protokolu o jejich převzetí. Jiné způsoby (tj. od jiných osob, než příslušného správního orgánu, či nikoliv protokolárním způsobem) pak nevyvolávají žádané účinky stanovené ust. § 25 odst. 3 lesního zákona – závaznost celkové výše těžeb a podílu melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu pro vlastníka lesního pozemku. Je proto rovněž nerozhodné, zda si lesní hospodářské osnovy protokolárně převzali od správního orgánu I. stupně již předchozí vlastníci, či nikoliv, stejně tak zda je následně předali žalobci, neboť fakt, že žalobce mohl disponovat jejich „kopii“, jej nezavazoval k jejich dodržování. Správní orgány proto nebyly povinny uvedenou skutečnost dále zkoumat za předpokladu, kdy je i mezi účastníky nesporné, že si žalobce osnovy protokolárně převzal prostřednictvím svého odborného lesního hospodáře, pana F., až dne 5.6.2013 – tedy poté, co již byla těžba provedena (k tomu podrobněji níže v rámci vypořádání dalších námitek). Závěrem soud konstatuje, že pokud žalobce v této souvislosti navrhoval v rámci soudního řízení provést dokazování výsledky předchozích vlastníků lesních pozemků, je nutné uvedený důkaz vyhodnotit jako nadbytečný, neboť je nepochybné, že k převzetí osnov nemohlo dle zákonné úpravy od uvedených osob účinně dojít.

Nad rámec posuzovaného se soud k této námitce musí vyjádřit ještě k tvrzení žalobce týkajícímu se lesních hospodářských plánů upravených v ust. § 24 lesního zákona. Žalobce totiž poukazoval na to, že ohledně dotčených lesních pozemků mohl existovat namísto osnov i hospodářský plán, který bývalí vlastníci pozemku převzali od Lesů České republiky, s.p., spolu s protokolem o vydání a převzetí pozemků. V replice k vyjádření žalovaného pak dokonce výslovně namítl, že tímto plánem disponoval spolu s osnovami. Uvedenou skutečnost nicméně soud nepovažuje za pravděpodobnou. Je sice pravdou, že protokol o vydání a převzetí lesních pozemků ze dne 12.4.1996 odkazuje na přílohu, v níž by měl být hospodářský plán obsažen (tuto přílohu ovšem žalobce nepředložil), je nicméně nutné podotknout, že i pokud by jím předchozí vlastníci lesních pozemků v minulosti skutečně disponovali, skončila jeho platnost ve smyslu ust. § 24 odst. 1 lesního zákona, dle kterého se lesní hospodářské plány zpracovávají zpravidla na deset let, nejpozději v roce 2006 – tedy ještě před tím, než došlo k prodeji pozemků žalobci. Kromě toho žalobce nejen v průběhu správního řízení, ale i řízení před soudem, nikdy nezpochyboval, že rozhodným dokumentem stanovujícím podmínky pro hospodaření s lesními pozemky v jeho vlastnictví měly být lesní hospodářské osnovy. Existenci lesního hospodářského plánu a lesních hospodářských osnov vedle sebe pak vylučuje i ust. § 25 odst. 1 lesního zákona, dle něhož se osnovy zpracovávají toliko tehdy, pokud pro lesní pozemky není zpracován plán.

S ohledem na to soud považoval za nadbytečné provádět dokazování e-mailovou korespondencí mezi žalobcem a odhadcem Z. P. a mezi Ing. J. F. a paní T., dcerou jednoho z předchozích vlastníků pozemků, když dle názoru soudu došlo v jejich vyjádřeních toliko k záměně pojmu „osnovy“ za pojem „plán“.

Z uvedených důvodů shledal soud námitku týkající se převzetí lesních hospodářských osnov (plánu) ještě před provedením těžby za nedůvodnou, neboť bylo prokázáno, že žalobce získal lesní hospodářské osnovy v souladu se zákonem až 5.6.2013, kdy je od správního orgánu I. stupně vyzvedl odborný lesní hospodář Ing. F. Před tímto datem nemohl jimi být tedy žalobce vázán a nemohl postupovat dle jejich obsahu.

Soud dále přezkoumával námitku žalobce, dle níž i v případě, že by nedisponoval lesními hospodářskými osnovami, splnil podmínky stanovené v § 33 odst. 3 lesního zákona, pakliže správnímu orgánu I. stupně doložil souhlas odborného lesního hospodáře Ing. F.

Dle ust. § 33 odst. 3 lesního zákona platí, že těžbu v lese, ve kterém vlastník lesa hospodář bez schváleného plánu nebo bez protokolu o převzetí převzaté osnovy, lze provést jen se souhlasem odborného lesního hospodáře. Souhlas nelze odmítnout, není-li těžba v rozporu s ostatními ustanoveními tohoto zákona. Má-li těžba překročit 3 m³ na 1 ha lesa za kalendářní rok, musí vlastník lesa, jakož i ten, kdo koupil stojící lesní porost, i ten, kdo provádí těžbu, předem písemně vyrozumět orgán státní správy lesů a doložit vyjádření příslušného odborného lesního hospodáře. Pokud orgán státní správy lesů nesdělí osobě, která jej písemně vyrozuměla o záměru provést těžbu, své stanovisko do 30 dnů ode dne doručení vyrozumění, může tato osoba těžbu provést.

Jak vyplynulo ze správního spisu, dne 9.4.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení žalobce, že na dotčených pozemcích vykonává od 1.4.2013 funkci odborného lesního hospodáře Ing. J. F. Z toho žalobce dovozoval, že svou povinnost ve smyslu ust. § 33 odst. 3 lesního zákona splnil. Uvedený názor je však nesprávný. Předně je třeba uvést, že dle citované právní úpravy má být orgánu státní správy lesů doručeno vyrozumění vlastníka o úmyslu provést těžbu a současně vyjádření odborného lesního hospodáře k této těžbě – žalobce však správnímu orgánu I. stupně oznámil toliko změnu osoby odborného lesního hospodáře, jak mu ukládá ust. § 37 odst. 3 lesního zákona. Toto oznámení ale není možné za vyrozumění o záměru provést těžbu ani vyjádření hospodáře k těžbě považovat, neboť se jedná o zcela odlišný úkon. V tomto smyslu je tedy procesní obrana žalobce zcela nepřijatelná. Dále soud poznamenává, že samotná těžba proběhla před 9.4.2014.

V této souvislosti žalobce na několika místech v žalobě zpochybňoval závěry správních orgánů týkajících se data, kdy k těžbě dřeva mělo dojít, přičemž namítal, že uvedenou skutečnost dostatečně nezjistily, a nepostavily tak najisto, jaká její část byla provedena v rozporu s právními předpisy a která již v souladu s nimi. Danou otázku ale soud za spornou nepovažuje. Byl to totiž v první řadě sám žalobce, kdo při ústním jednání konaném dne 14.1.2014 uvedl, že těžba probíhala především v březnu a byla ukončena cca dne 1.-3.4.2013. To následně potvrdil v rámci své svědecké výpovědi konané dne 22.9.2014 i Zdeněk Fajtr, zástupce spol. SOLITERA s.r.o., jenž uvedl, že těžba se prováděla v měsících březnu a dubnu 2013. V neposlední řadě se k datu provedení těžby vyjádřil i odborný lesní hospodář žalobce, Ing. J. F., který v rámci podání vysvětlení před správním orgánem I. stupně dne 6.5.2013 uvedl, že těžba na lesních pozemcích započala již v březnu 2013. Protokol o podání vysvětlení sice není možné použít jako důkaz, a soud proto k tomu vyjádření nemohl přímo

přihlédnout – dotváří nicméně ucelený obraz nasvědčující závěru, že stromy na dotčených pozemcích nechal žalobce skutečně pokácet již v měsíci březnu, maximálně pak začátkem měsíce dubna.

Na základě uvedeného není možné se ztotožnit s názorem žalobce, že by správní orgán I. stupně dostatečně nezjistil, kdy měla těžba proběhnout. Současně je pak nepochybné, že žalobce nejen orgán státní správy lesů o svém úmyslu nevyrozuměl, ale i za předpokladu, že by toto vyrozumění bylo podáno dne 9.4.2013 (jak tvrdí žalobce), nevyčkal žalobce zákonné lhůty 30 dnů ode dne doručení vyrozumění, v níž má správní orgán možnost účastníku sdělit své stanovisko. Tím porušil ust. § 33 odst. 3 lesního zákona. Za této situace proto soud musel zamítnout procesní návrh žalobce na provedení výslechu svědka Ing. J. F., neboť skutečnosti, k nimž by měl vypovídat, již byly řádně prošetřeny v rámci správního řízení a výslech svědka shledal soud nadbytečným.

Pouze na okraj pak soud s ohledem na stanovisko žalobce poznamenává, že státní podnik Lesy České republiky skutečně není orgánem veřejné moci. V době (10.4.2013), kdy ale činil oznámení o neohlášené těžbě, však byl důvodně přesvědčen, že dosud vykonává funkci odborného lesního hospodáře pro pozemky žalobce. Teprve na základě vyrozumění správního orgánu I. stupně ze dne 22.4.2013 mu bylo sděleno, že od 1.4.2013 disponuje touto funkcí Ing. J. F. Lesy České republiky, s.p., tedy konaly v dobré víře, když správnímu orgánu I. stupně oznámily podezření na neoprávněnou těžbu – k tomuto úkonu by byl ostatně oprávněn každý, kdo by takovouto skutečnost zjistil. Rovněž pak není pravdou, že jejich oznámení nebylo správním orgánem prověřeno, když jak vyplynulo ze správního spisu, kromě podání vysvětlení a svědeckých výpovědí se přímo na místě těžby konala dvě ústní jednání spojená s ohledáním, jichž se zúčastnil i sám žalobce. I tato námitka je tudíž nedůvodná.

Soud uzavírá, že těžba byla provedena před tím, než si žalobce dne 5.6.2013 vyzvednul lesní hospodářské osnovy, a současně, aniž by alternativně správnímu orgánu I. stupně doložil vyjádření odborného lesního hospodáře k úmyslu těžbu provést.

V další námitce žalobce poukazoval na nesprávný závěr žalovaného týkající se potřeby provést na lesním porostu 369B b4/3 těžbu nahodilou.

Dle ust. § 33 odst. 1 lesního zákona je vlastník lesa povinen přednostně provádět těžbu nahodilou tak, aby nedocházelo k vývinu, šíření a přemnožení škodlivých organismů. Pokud by v důsledku těžby nahodilé vznikla souvislá holina o výměře větší než 0,2 ha, je vlastník lesa povinen oznámit provádění takové těžby nahodilé alespoň 14 dnů předem orgánu státní správy lesů. Tato lhůta neplatí při provádění opatření podle § 32 odst. 1 písm. a) a odst. 2.

Nahodilou těžbu považuje lesní zákon za primární způsob těžby dřeva, na rozdíl od těžby úmyslné. V předmětné věci přitom není sporu o tom, že v lesním porostu 369B b12 provedl žalobce těžbu úmyslnou, správní orgány měly toliko pochybnosti o tom, zda tomu tak bylo i v případě porostu 369B b4/3, a za tímto účelem prováděly rozsáhlé dokazování, včetně zjišťování klimatických podmínek v rozhodném období odůvodňujících pravděpodobnou existenci poničených stromů či určení rozsahu žalobcem vytvořené holiny. Soud je nicméně toho názoru, že posouzení, zda se jednalo skutečně o těžbu nahodilou či úmyslnou, není pro posouzení věci relevantní.

Jak již bylo uvedeno, v předmětném období března a začátku dubna 2013 žalobce nedisponoval ani lesními hospodářskými osnovami, jež stanoví celkovou nepřekročitelnou

výši těžeb, ani stanoviskem správního orgánu I. stupně k úmyslu účastníka těžbu provést, včetně vyjádření odborného lesního hospodáře. Z tohoto důvodu byl (za současného souhlasu odborného lesního hospodáře) dle již citovaného ust. § 33 odst. 3 lesního zákona oprávněn vytěžit toliko 3 m³ dřeva na 1 ha lesa za kalendářní rok – vztaženo na pozemek žalobce o výměře 4,23 ha tedy 12,69 m³. Bez ohledu na to, o jaký druh těžby se jednalo, proto v důsledku vytěžení 255 m³ v lesním porostu 369B b12 a 80 m³ v lesním porostu 369B b4/3 – celkem 335 m³ – žalobce několikanásobně překročil maximální přípustnou výši těžeb, čímž opětovně porušil ust. § 33 odst. 3 lesního zákona. Těžba v uvedeném rozsahu pak je v rozporu i s lesními hospodářskými osnovami pro dané pozemky, neboť ty celkovou výši těžeb stanovily pouze na 219 m³.

Námítka žalobce, včetně souvisejících argumentů týkajících se výpovědi svědků k těžbě nahodilé a klimatických podmínek, je proto zcela nedůvodná.

Závěrem se soud zabýval námitkou nepřiměřenosti uložené pokuty.

Dle ust. § 55 odst. 1 písm. d) lesního zákona uloží orgán státní správy lesů pokutu až do výše 1.000.000,- Kč vlastníku lesa nebo jiné osobě, kteří provedou neoprávněnou těžbu v množství překračujícím 3 m³ na 1 ha lesa za kalendářní rok.

Úvodem soud konstatuje, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí při odůvodňování výše pokuty dopustil dílčích nedostatků (např. tezí o překročení limitů těžby stanovených v lesních hospodářských osnovách či přihlédnutím k neodstranění těžebních zbytků). Tato pochybení ale byla napravena v napadeném rozhodnutí ze strany žalovaného, přičemž právě v důsledku jejich odstranění došlo ke snížení uložené pokuty z původních 125.000,- Kč na 100.000,- Kč.

Žalobce předně namítal, že žalovaný nezohlednil, jaké množství dřeva bylo vytěženo v rozporu s právními předpisy a které již po splnění zákonných podmínek. Jak již však soud několikrát konstatoval – veškerá těžba v předmětné věci byla provedena v rozporu s ust. § 33 odst. 3 lesního zákona, naopak žádná v souladu se zákonnou úpravou, proto uvedené hledisko nemohlo být v řízení zohledněno. Dále soud konstatuje, že z výpisu z živnostenského rejstříku jednoznačně vyplynulo, že žalobce měl v rozhodné době v živnostenském oprávnění zapsán mimo jiné obor činnosti Poskytování služeb pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost. S ohledem na tuto skutečnost dospěl soud k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud při stanovování výše sankce přihlédly ke skutečnosti, že žalobce disponoval určitou zvláštní způsobilostí, která odůvodňovala předpoklad, že žalobce bude důkladněji seznámen s právní úpravou lesního hospodaření. K poukazu žalobce, že uložená pokuta převyšuje profit z vytěženého dřeva, soud zdůrazňuje, že množství vytěženého dřeva je skutečností, ke které správní orgány přihlížejí při stanovení sankce, ovšem poměr mezi uloženou sankcí a ziskem získaným přestupcem neoprávněnou těžbou není skutečností, ke které by bylo možné při stanovení sankce přihlížet, neboť uložená sankce má povahu trestu za porušení právních předpisů, a nejedná se o jakýsi druh daně. Oprávněnou námitkou žalobce nicméně je, že se žalovaný dopustil spekulací na téma pozitivního či negativního vyhodnocení vyznění zasláného účastníkem orgánu státní správy lesů za účelem sdělení úmyslu provést těžbu – a to zvláště za situace, kdy žalobce tento úkon ani neučinil. Tato skutečnost však nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

I přes uvedené má nicméně soud odůvodnění uložené pokuty za zcela přezkoumatelné, neboť je žalovaný založil na logických, vzájemně propojených úvahách. Při vyměření pokuty přihlédl správní orgán na jedné straně k polehčujícím okolnostem – zejména, že lesní porost

369B b12 byl již v obmýti a mělo být započato s jeho obnovou a dále, že v případě žalobce se jednalo o první případ porušení zákonných ustanovení (na pomnutí posledně jmenovaného hlediska poukazoval žalobce v replice k vyjádření žalovaného, je však zřejmé, že tato námitka se nezakládá na pravdě). Na druhou stranu ale jako přitěžující okolnost hodnotil rozsah zásahu do životního prostředí, jenž v případě lesa nelze zhojit v krátkém časovém horizontu. Tyto úvahy považuje soud ve vztahu k projednávané věci za relevantní, přičemž současně uvádí, že míře porušení zákona odpovídá i výše uložené pokuty. Pokuta v částce 100.000,- Kč tak tvoří toliko $\frac{1}{10}$ maximální výměry dle ust. § 55 odst. 1 písm. d) lesního zákona. K výši pokuty soud na závěr uvádí, že se nemohl zabývat námitkou, jíž žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na dle něj obdobné rozhodnutí jiného správního orgánu, neboť byla uplatněna až po dvouměsíční lhůtě k podání žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2 věty třetí ve spojení s ust. § 72 odst. s.ř.s.

Žalobce dále navrhl moderaci uložené pokuty. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

V prvé řadě je třeba říci, že právo moderace, považující za nežádoucí trest uložený ve zjevně nepřiměřené výši, avšak jinak plně odpovídající zákonným kritériím pro ukládání sankcí stanoveným v příslušném zvláštním zákoně, je zmocněním pro soud, aby v souladu s rozhodovací praxí, která se případně ohledně moderace v určitých oblastech správního trestání v rozhodovací praxi správních soudů vytvořila, moderoval sankci, je-li zjevně nepřiměřená. Zároveň je ale zmocněním k moderaci nepřistoupit, i když sankce zjevně nepřiměřená je, jsou-li k tomu v konkrétním případě zvláštní důvody. Smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 22/2012-23, dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného vyplývá, že aby mohl soud uloženou pokutu moderačním právem podrobit, musela by být správním orgánem uložena ve zcela nepřiměřené výši. Jak již ale bylo konstatováno výše, v daném případě byla žalobci vyměřena sankce ve výši $\frac{1}{10}$ maximální výměry, což nelze považovat nejen za nepřiměřené v rovině obecné, ale i s přihlédnutím ke konkrétní míře porušení zákonných předpisů ze strany žalobce ani v rovině vztahené k právě přezkoumávané věci. S ohledem na uvedené soud neshledal důvod pro moderaci výše uložené sankce.

Návrh na provedení dokazování lesními hospodářskými osnovami předanými předchozími vlastníky žalobci, lesními hospodářskými osnovami vyzvednutými žalobcem, předávacím protokolem ze dne 5.6.2013, výsledkem svědků I. A., J. Č., M. V., V. V., J. F. a účastnickým výsledkem žalobce, emailem Z. P. ze dne 29.5.2014, emailem Z. K. ze dne 18.2.2015, pak soud s ohledem na výše uvedené shledal jako nedůvodné pro nadbytečnost, neboť uvedené důkazy nemohly mít vliv na meritorní posouzení dané věci.

Soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal v rozporu se zákonem, námitky žalobce vyhodnotil jako nedůvodné, a proto žalobu výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. září 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.